

tryffeligt skulle være erkjendt for ultrafbar, at de Bedkommende mod det udtrykkelige Forbud fra deres Foresatte deltage i en politisk Forsamling, til hvilken Indvarslingen har fundet Sted gjennem en dertil kompetent offentlig Myndighed, kan jeg aldeles ikke antage, det vilde stride alt for meget mod de militære Subordinationsforhold. Jeg tror, at Virkningen af Reglen, som den nu staar, vil blive den, at, for saa vidt der gives et Forbud, der gik udenfor dette, da maatte de Bedkommende straffes, naar de overtraadte Forbudet, efter § 157, men hvorvidt den Foresatte kunde drages til Ansvar for at have givet et videre gaaende Forbud, er Noget, der maatte afgjøres efter andre udenfor liggende Regler. Jeg agter derfor at stemme for Forslaget Nr. 109. Hvad angaar Forslagene under Nr. 130 og 132, saa har den ærede Ordfører jo allerede sagt det Væsentligste derom. Disse Forslag bære kun mit Navn, men dette betegner ikke, at de øvrige Medlemmer af Udvalget ikke skulde være enige deri; men de andre Medlemmer have ikke villet være med til at stille det, Nogle fordi de sandt, at det, der her foreslages, var utilstrækkeligt, Andre, fordi de mente, at naar ikke Alle vilde være enige derom, var der ikke tilstrækkelig Grund til at foretage Ændringen. Jeg tror imidlertid, at det vil erkjendes, at det under alle Omstændigheder er en Forbedring af Bestemmelserne i Udskæft. Det havde været det Rigtigste, om alle disse Bestemmelser i § 179 og 180 osv., som indeholde nogle, jeg kan sige, ganske gruelige Detailbestemmelser, rene smaa Tjenestereglementer, havde været udeladte af denne Straffelov. Det har man ikke villet gaa ind paa. Vil man nu ikke det, maatte det vist erkjendes for at være det Rigtigste, at man ikke alt for meget bandt sig til at anvende en vis Skala i Straffene, saaledes som disse Paragrafer medføre. Derom havde vi stillet et Forslag til anden Behandling, men det gik Thinget ikke ind paa. Naar man nu heller ikke vilde gaa ind derpaa, synes det dog, at man i det Mindste maa indrømme, at det vilde være urimeligt, paa en Person, der oftere har været straffet, absolut at skulle anvende første Gang Bagtarrest i een Dag og anden Gang i to Dage osv. blot fordi han ikke tidligere har været straffet netop for den Forseelse, der omhandles i §§ 179 og 180. Det vilde vistnok Alle indrømme, og kan man ikke naae videre, — ogsaa jeg beklager, at den ærede Minister ikke har stillet Forslag til disse Paragrafer, — vil det ialtsind være en Binding at faae disse Forslag under Nr. 130 og 132 vedtaget. — Med Hensyn til Forslagene under Nr. 165 og 166 er det for saa vidt rigtig, hvad den ærede Ordfører bemærkede, at disse Ændringer væsentlig stile til det samme Maal, men derimod er det ingenlunde Tilfældet, at de just have det samme Indhold; tværtimod, det ene er næsten modsat det andet. Sagen er nemlig den, at man ved anden Behand-

ling her vedtog en Bestemmelse med Hensyn til den disciplinære Myndighed, som gik ud paa at etablere en Forskjel mellem den strenge og den simple Trettesættelse, som skulde være af meget indgribende Betydning, idet nemlig den saakaldte strenge Trettesættelse, som skete i Fleres Overværelse, skulde ikke endelig kunne afgjøres ad disciplinær Veie, naar Bedkommende ønskede at paakalde Afgjørelse ved Krigsret. Dette havde den ærede Krigsminister heller ikke Noget imod; men der opstod hos ham den Frygt, at der derved skulde aabnes Udvei for, at den, der fik en Trettesættelse i Tjenesten af sin Overordnede i Fleres Overværelse, skulde kunne afflaa at modtage den, afbryde sine Overordnede og forlange Krigsret; dette vilde jo ganske vist være noget fuldstændig Anomal og mod det militære Tjenesteforhold Stridende, men denne Opfattelse fra den ærede Krigsministers Side beror vistnok ogsaa paa en Forvejling af Trettesættelse i de to Former, i hvilken den kan fremkomme, nemlig som en Korrektion under Tjenesten og som egentlig Straf. Det er jo klart, at den, der under Tjenesten faar en Tilrettevisning, en Korrektion af sin Foresatte, naturligvis ikke kan skyde denne tilside hverken ved at paakalde en Krigsret eller paa nogen som helst anden Maade, men den har aldeles ikke Karakter af Straf, den er ingen som helst Straf. Meningen er derimod den, at, naar en Trettesættelse tilkjendes, saaledes som Lovforslaget forudsætter, som egentlig Straf, skal den Bedkommende, naar det er en streng Trettesættelse, der sker i Fleres Overværelse, kunne skyde sig ind under Krigsretten. Dette have Alle været enige om, Spørgsmaalet har kun dreiet sig om, hvorledes det skulde udtrykkes. Det vilde jo naturligvis have været det Allersimpleste, hvis det havde gaaet an at skrive i Trettesættelsesparagrafen: Under den Trettesættelse, her omtales, forstaas selvfølgelig ikke saadan Tilrettevisning, som sker under Tjenesten; men noget Saadant kan det gaa an at skrive i et Reglement eller i en Lærebog, men det gaar ikke godt an i en Straffelov. Derfor har man forsøgt ad andre Veie at komme til det, og dertil tenderer Forslaget under Nr. 166, som man har haabet paa en tydelig Maade skulde vise, at her er Tale om Trettesættelse som egentlig Straf og ikke om Andet. Det maa erkjendes, at det er ikke nogen absolut heldig Form, men det har ikke været muligt at finde nogen bedre. Derved vil man kunne undgaa at stemme for den høitærede Krigsministers Forslag under Nr. 165, som gaar ud paa at stryge Forskjellen mellem simpel og streng Trettesættelse, navnlig i Henseende til at kunne skyde sig ind under en Krigsret. — Hvad angaar Forslaget under Nr. 169, tror jeg ikke at behøve at sige videre til Forsvar for dets Principmæssighed. Det er vistnok fuldkommen klart, at det i og for sig er noget aldeles Abnormt, at Reglen skal belægges med en